

Debreceni Ítéltábla

Pf.I.20.335/2025/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Marton Emőke pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (tartózkodási helye: cím) felperesnek – a dr. Sz. A. kamarai jogtanácsos által képviselt alperes neve (cím) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.606/2023/87. számú ítélete ellen a felperes részéről 89. és 91. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla ez elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy 182 400 (száznolcvankétezer-négyszáz) forint meg nem fizetett fellebbezési illeték az állam terhén marad, továbbá az állam viseli a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját is.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes fogvatartottként 2019. november 21-től 2020. május 18-ig tartózkodott az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben.

[2] Ennek során 2020. május 18-án B.-re, majd V.-a szállították, amely 5 óra 15 perctől 22 óráig tartott. Az alperes a szállítás során – az akkori Covid-19 vírushelyzet miatt – egy orvosi szájmazskot biztosított a felperesnek, aki a szállítás alkalmával nem betegedett meg Covid-19 vírussal.

[3] A felperest az alperesi intézetben történő tartózkodása során konyhai dolgozókkal egy zárkában helyezték el, akiket 3 óra 30 perckor, míg a nem dolgozó fogvatartottakat, köztük a felperest 4 óra 30 perckor ébresztették, aki érzékelte a dolgozó fogvatartottak korábbi ébresztését.

[4] A felperest 2020. január 13-án, március 2-án, majd május 18-án B.-re szállították, amikor a pihenőideje 7 óra volt. Ezek közül a januári és májusi szállítások kapcsán a megye megnevezése Megyei Főügyészség alaposnak találta a felperes panaszát, amelyet követően az alperes módosította a vonatkozó intézetparancsnoki intézkedését.

[5] A felperesnek a szállításai alkalmával nem kellett illemhelyként a rabszállító járművön „erre rendszeresített vödört” használnia.

[6] A felperes 2019. december 6-án a pokrócai mosatását kérte, amelyet az alperes teljesített. A felperes ezt követően, 2020. január 17-én az Állami Számvevőszék előtt kifogásolta az ágyon található fekvőanyag tisztítását, amely kifogását alaptalannak találták.

[7] Az alperes orvosa a felperes egészségügyi vizsgálata során térdrögzítő használatát javasolta a felperesnek, illetőleg rögzítette, hogy a felperes az elmondása szerint „alsó ágyat és térdvédőt szeretne”. A térdvédő letétből történő felvételét engedélyezték a felperesnek, az alsóágyas elhelyezést nem. A felperes az alperesi fogva tartása során az egészségi állapotának megfelelő, ennek részeként az intézeten kívüli orvosi ellátásban is részesült. A felperes e fogva tartása során nem betegedett meg az orvosi ellátás hiánya miatt.

[8] A felperes a pontosított kereseteiben kérte megállapítani, hogy az alperes megsértette az élethez, testi épséghez és egészséghez való személyiségi jogát, illetve összességében az emberi méltóságát is azzal, hogy a jogszabályban megállapított pihenőidőt, a megfelelő orvosi ellátást, a COVID alatt a megfelelő védőmaszkot nem biztosította, a szállítások alatt pedig a szállítóeszközön elhelyezett vödörbe kellett könnyítenie magát. Emellett 2 280 000 Ft sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozása szerint a 2020. május 18-i szállítás során kapott maszk mintegy 2-4 óráig volt csak használható ezért 150 000 Ft sérelemdíjat követelt. Mivel konyhai dolgozókkal volt összezárván, nem biztosították a szükséges pihenőidőt, amely miatt 1 500 000 Ft sérelemdíjat kért. A 2020. január 13-i, március 2-i és május 18-i szállításai során 7 óra pihenőideje volt, amelyért 450 000 Ft sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A rabszállítóban rendszeresített vödör használata sérti az alapvető emberi jogait, ezért 180 000 Ft sérelemdíjat követelt. Emellett fulladozott a dohos lópokrócoktól, emiatt mellkasi fájdalmai is voltak, de nem szállították ki rendes kivizsgálásra, míg gerinc- és térdfájdalmai miatt alsóágyas elhelyezést és térdvédőt kért, amelyet nem kapott meg, de allergiás is lett, súlyosbodtak a gerinc- és térdfájdalmai, szív- és keringési problémái alakultak ki, és jelenleg is 8-féle gyógyszert szed. A nem megfelelő pihenőidőt, az orvosi maszk hiányát, a megalázó szállítási körülményeket és az egészségügyi ellátás hiányát egészsége folyamatos, potenciális veszélyeztetésnek élte meg.

[9] Az alperes elsődlegesen kérte a „kereset visszautasítását” a pert megelőző kártérítési eljárás hiányában, míg az ügy érdemében a kereset elutasítását. Jelentős részében vitatva a felperes tényállításait és előadva az azokat cáfoló nyilatkozatát is azzal védekezett, hogy magatartása nem volt jogellenes, illetőleg nem sértette meg a felperes személyiségi jogait.

[10] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével elutasította a kereseteket. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 114 000 Ft perköltséget, továbbá megállapította, hogy a meg nem fizetett 136 800 Ft illeték az állam terhén marad, míg a pártfogó ügyvéd díját az állam, a saját költségét pedig a felperes viseli.

[11] Az ítélet indokolásában előrebocsájtotta, hogy a keresetek kapcsán nem terhelte a felperest az a kötelezettség, hogy az alperesnél terjessze elő a követelését, illetőleg azok

alapját nem az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények képezték, ezért érdemben bírálta el a kereseteket.

[12] Elöljáróban azt is rögzítette, hogy elsődlegesen a felperes érdekében állt a tényállításainak bizonyítása, a tájékoztatása ellenére azonban a felperesnek okirati- és tanúbizonyítás iránti indítványai voltak, orvosszakértői bizonyítást nem kért.

[13] Idézte a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. §-ának (1) és bekezdéseit, valamint 2:43. §-ának a) pontját. Rögzítette, hogy a fogva tartásra vonatkozó jogszabályok megsértése nem eredményezi automatikusan a személyiségi jogok sérelmét is, mert csak az ahhoz kapcsolódó valamely többtényállási elem, valamely személyiségi jogot sértő konkrét magatartás eredményezheti ezt, vagy például ha az alperes a felperes személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt nem tartotta be a rá irányadó jogszabályokat. A felperes azonban a tényállításainak túlnyomó részét, illetve a nem vagyoni sérelmeit nem tudta bizonyítani.

[14] A maszkhasználat körében a felperes kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani, hogy az alperes a szállítása során nem biztosított megfelelő védőfelszerelést. Az erre meghallgatott tanúk konkrét nyilatkozatot nem is tudtak tenni, az pedig pusztán a felperes előadása volt, hogy a maszk alkalmatlan volt a hatékony védelemre, aki nem is hivatkozott arra, hogy emiatt megbetegedett, hanem csak hogy ezt a helyzetet veszélyként érzékelte, amely viszont nem elégséges a személyiségi jog megsértéséhez.

[15] Az alperes elismerte a pihenőidő kapcsán állított tényeket, a szállításokat illetően pedig azt az ügyészség is megállapította. E jogsértés azonban nem járt a felperes személyiségi jogának sérelmével, mert nem a személyisége elleni támadásként, hanem büntetés-végrehajtási érdekből ébresztették korábban a szállításai során, amely helytelen (az ügyészség által más esetben elfogadott) gyakorlatot az alperes utóbb korrigált is. A felperes továbbá ezzel összefüggésben sem állított olyan konkrét sérelmet, amely a személyiségi jogsérelme esetleges bekövetkezése mellett sérelemdíjjal lenne kompenzálendő. Az a tény pedig, hogy konyhai dolgozókkal volt egy zárkában igényelte volna annak a bizonyítását is, hogy a felperest is rendszeresen a konyhai dolgozókkal együtt ébresztették fel, illetőleg kifejezetten azért tették egy zárkába velük, hogy ezzel a pihenését zavarják, de ilyen tényeket a felperes nem is állított. Tény, hogy ez okozhatott „kényelmetlenséget” a felperes számára, azonban többtényállás hiányában a személyiségi jogsértés nem volt megállapítható. Az pedig kétségtelenül nem felel meg a valóságnak, hogy a pihenőidő ne lett volna biztosítva, hiszen őt érintő ébresztés hiányában 20 órától 4 óra 30 percig több, mint 8 óra állt rendelkezésére a pihenésére. E körben egyebekben az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bvtv.) 99. §-ának (1) bekezdése szerint gondoskodott a felperes elkülönítéséről: figyelembe véve a dohányzási szokását és végrehajtási fokozatát. Nincs ugyanis olyan jogszabályi kötelezettsége, amely előírná a dolgozó fogvatartottak elkülönítését a nem dolgozókétól, azaz az alperes ezzel jogszabályt sem sértett. Az, hogy a felperes esetleg többször kérte az elkülönítést, nem teremt számára jogalapot. Az elsőfokú bíróság azt is hangsúlyozta, hogy a felperes nem vitatta az alperes azon tényállítását, hogy már 19 órától is a pihenőidejét tölthette zárkában, amellyel a konyhai dolgozók 3 óra 30 perces ébresztéséig, illetve a szállításai során – előzetesen közölt – 3 óráig ébresztésig 8 óra pihenőidő rendelkezésre állt.

[16] A felperes az alperesi tagadás és cáfolat mellett a szállítások során történő illemhelyhasználatot sem bizonyította, hiszen egyik tanút sem szállították vele együtt, hanem csak általánosságban tudtak nyilatkozni, de az ügyészség is elutasította az ezzel kapcsolatos panaszát.

[17] A felperes nem bizonyította azt sem, hogy egészségügyi problémái alakultak ki (dohos pokróc, emeletes ágy, térdvédő, kivizsgálás hiánya). Önmagában az, hogy a pokróc esetleg koszos, dohos volt, személyiségi jogsérelmet nem jelenthet, ez legfeljebb az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények körében bírhatna relevanciával, de a felperes nem azzal kapcsolatos igényt kívánt érvényesíteni. Az alperes azon tényállítását pedig maga sem vitatta, hogy a pokrócot a kérésére kimosták. Azt pedig, hogy emiatt megbetegedett, mellkasi fájdalmai voltak vagy allergiás lett, semmivel nem igazolta. Egyedül P. I. tanú jegyezte meg, hogy tudomása szerint bőrkíütést okozott a felperesnél, erre ugyanakkor a felperes nem is hivatkozott. Ennek megfelelően a felperes nem bizonyította a testi épsége, egészsége sérelmét.

[18] A beszerzett orvosi dokumentumok alátámasztották, hogy az alperes engedélyezte a térdvédő használatát, azaz a felperes ezzel kapcsolatban sem bizonyította a tényelőadását, illetőleg az egészségének esetleges sérelmét sem; a tanúk a térdvédőre egyáltalán nem nyilatkoztak. Az alperes elismerte, hogy nem biztosított „alsóágyas elhelyezést”, de megalapozottan hivatkozott arra, hogy ilyen jogszabályi kötelezettsége nincs, azzal hogy az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezt biztosítani kellett volna, ha a felperes egészségi állapota indokolta volna, amelyet szintén nem bizonyított. A felperes bizonyítatlan állításainak az ellenkezője állapítható meg az egészségügyi dokumentáció alapján, amelynek kapcsán a felperes maga sem jelölte meg, hogy annak mely része támasztja alá az előadását, illetőleg szakértői bizonyítást sem indítványozott.

[19] Kitért arra is, hogy az emberi méltóság sérelme egyébként is csak más személyiségi jogsértés hiányában jöhetett volna szóba.

[20] Mindezek miatt elutasította a keresetet, és a pervesztes felperest kötelezte az alperes perköltségének viselésére, ugyanakkor a költségmentessége miatt az állam viseli a meg nem fizetett kereseti illetéket és az őt képviselő pártfogó ügyvéd díját.

[21] A felperes a fellebbezésben kérte az elsőfokú ítélet (részbeni) megváltoztatását és az alperes kötelezését 2 280 000 Ft sérelemdíj megfizetésére. Hivatkozása szerint az elsőfokú ítélet azért sérti az eljárási szabályokat, mert az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 625. §-a (1) és (2) bekezdésének ellenére úgy hallgatta meg G. P. tanút, hogy nem láthatta őt a vallomástétel során, mert a bíró nem fordította felé a kamerát. Az ítélet indokolásával ellentétben pedig a lefolytatott bizonyítási eljárás, különösen a meghallgatott tanúk vallomása alátámasztotta az állításait a személyiségi jogsérelem bekövetkeztét illetően. Nem foghat helyt, hogy a személyiségi jogsérelem megléte mellett többlettényállási elemet kell igazolni, mert mindenki személyiségi joga ugyanolyan súllyal bír, a személyiségi jogsérelem pedig bekövetkezhet, ha a nevesített jogainak sérelme objektíve bekövetkezik. A maszkhasználat során bebizonyosodott, hogy vagy nem kapott maszkot, vagy csak egy büntetés-végrehajtási intézetben gyártott, a

jogszabályoknak nem megfelelő maszkot kapott, amelyet nem cseréltek minden nap még abban az esetben sem, ha kapott. A pihenőidő egyértelműen nem volt biztosítva, ezt a tanúk is elmondták, így a személyiségi joga egyértelműen sérült. A legsúlyosabb személyiségi jogi sérelem pedig, hogy a rabok a szállító járműben egy vödörben kénytelenek elintézni a kis és nagydolgukat a többi rab előtt. Az egészségügyi problémák bizonyítása sajnos amiatt, hogy az alperesnél vezetett egészségügyi dokumentáció nem támasztotta alá a felperesi állításokat, nem volt lehetséges, de ez szintén az alperesi mulasztásra vezethető vissza. Az elsőfokú bíróság lefolytatta a bizonyítási eljárást, de a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, és a helytelen tényállásból nem megfelelő jogi következtetésre jutott. Ezt követően ismertette a Pp. 279. §-ának (1) és (2) bekezdéseit is.

[22] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Álláspontja szerint a felperes nem bizonyította a tényállításait. A maszkhasználat vonatkozásában a tanúk eltérő vallomásokat tettek, de őket nem is a felperes által megjelölt napon szállították, ezért csak általánosságban tudtak nyilatkozni. A felperes azt sem bizonyította, hogy az orvosi szájmazsk 2-4 órás időintervallum idejéig használható, de ezzel összefüggő megbetegedést sem bizonyított. Bár P. I. tanú tett érdemi nyilatkozatot arra, hogy a felperessel egy zárkában lévő konyhai dolgozókat korábban ébresztették, ez nem érintette a felperes pihenőidejét, mert az ébresztéséig az ágyában pihenhetett. Az átszállítások alkalmával pedig büntetés-végrehajtási érdekből csökkentették a felperes pihenőidejét, az alkalmanként kieső 1 óra pedig nem éri el a személyiségi jogsértés szintjét. A tanúk a szállítások során történő illemhely-használatra nem tettek egységes nyilatkozatot, de a többségük elismerte, hogy szállítás előtt a felügyelők felhívják a fogvatartottak figyelmét a illemhely használatára. Az idézett tanúk egyébként is csak általánosságban tudtak nyilatkozni, a felperessel egyidejű szállításukra nem került sor. Az egészségügyi problémáival kapcsolatos tényeket sem a felperes, sem a tanúvallomások nem bizonyították. A becsatolt orvosi dokumentáció alapján az egészségügyi ellátása folyamatos volt, amely dokumentációt az alperes teljeskörűen és mulasztás nélkül vezet. Az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte a bizonyítékokat.

[23] Az ítéltábla tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján és azt megalapozatlannak találta.

[24] Mivel a felperes a fellebbezésben csak az alperes marasztalása: sérelemdíj fizetése körében kérte megváltoztatni az elsőfokú ítéletet, az ítéltábla fellebbezési kérelem hiányában nem érinthette az elsőfokú ítélet megállapítási keresetet elutasító rendelkezését.

[25] Ezt meghaladóan pedig az elsőfokú bíróság feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, és – a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között – helytállóan következtetett a kereset megalapozatlanságára is. Döntésének indokaival az ítéltábla maradéktalanul egyetértett, amely indokok szükségtelen megismétlése nélkül csak a fellebbezésben foglaltak miatt utal az alábbiakra.

[26] A felperes alaptalanul sérelmezte, hogy G. P. meghallgatása sértette a Pp. 625. §-ának (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakat. Az (1) bekezdés szerint a meghallgatás megkezdésekor az elnök, illetve ha a személyes meghallgatást vagy a szemléti bírósági titkár folytatja le, a bírósági titkár tájékoztatja az elektronikus hírközlő hálózat útján meghallgatott

személyt, hogy a meghallgatására elektronikus hírközlő hálózat útján kerül sor. A (2) bekezdés alapján pedig az elektronikus hírközlő hálózat útján történő meghallgatás során biztosítani kell, hogy a tárgyalás vagy a személyes meghallgatás, illetve a szemle kitűzött helyszínén jelen lévő résztvevők láthassák az elektronikus hírközlő hálózat útján történő meghallgatásra kialakított helyiségben a meghallgatott személyt, valamint a meghallgatott személlyel egyidejűleg ott-tartózkodó valamennyi személyt. Biztosítani kell továbbá, hogy az elektronikus hírközlő hálózat útján történő meghallgatásra kialakított helyiségnek minden pontja látható legyen a tárgyalás, a személyes meghallgatás, illetve a szemle kitűzött helyszínén jelen lévő elnök, illetve bírósági titkár számára.

[27] Az e rendelkezésekben szabályozottakhoz képest pedig e tanút nem elektronikus hírközlő hálózat útján hallgatták meg, hanem személyesen volt jelen a tárgyaláson, és a felperes volt, aki ilyen módon vett részt a tárgyaláson (85. sorszámú jegyzőkönyv), ezért az erre történő hivatkozás eleve megalapozatlan volt. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti, hogy a felperes a tárgyaláson nem tett észrevételt a tanú meghallgatásának módjára (sem), minthogy pedig maga sem tette vitássá a tanú vallomásának tartalmát és hitelességét, egy esetleges ezzel összefüggő eljárási szabálysértés nem is hatott volna ki az ügy érdemi eldöntésére (Pp. 381. §).

[28] Az ügy érdemét illetően pedig előjáróban azt szükséges rögzíteni, hogy a felperes csak általánosságban hivatkozott arra a fellebbezésben, hogy a lefolytatott bizonyítás alátámasztotta a személyiségi jogainak megsértését, azonban maga sem jelölte meg határozottan, hogy a bizonyítás eredményének mérlegelése mennyiben és milyen okból sérti a Pp. 279. §-ának (1) [és a fellebbezésben idézett (2)] bekezdésében foglaltakat. A Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint azonban a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja; ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A Pp. 371. §-a (1) bekezdésének a), b) és d) pontjai szerint a fellebbezésben fel kell tüntetni – egyebek mellett – az ítéletnek a fellebbezéssel támadott rendelkezését vagy részét, határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés.

[29] Ez alapján a másodfokú eljárás nem az elsőfokú eljárás megismétlése, mivel az ítéltáblának – minthogy a Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései szerinti kivételt nem észlelt – a fellebbezésben sérelmezettek alapján kell felülbírálnia az elsőfokú ítéletet. Ezért önmagában annak a fellebbezésben történt előadása, hogy a felperes álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítás alátámasztotta az állításait, nem eredményezhette az elsőfokú ítélet eredményes felülbírálatát.

[30] Az ítéltábla ettől függetlenül rögzíti a teljesség kedvéért a fellebbezésben elsődlegesként hivatkozott tanúvallomások kapcsán, hogy O. J. tanú nem találkozott a felperessel az alperesi fogvatartása során (68. sorszámú jegyzőkönyv 1. oldala). P. I. tanút pedig nem szállították együtt a felperessel, de a felperestől tudja, hogy nem kapott szájmaszkot a szállítása során, és nála a dohos pokróc bőrkütyűt okozott, amelyeket azonban a felperes nyilatkozata, illetőleg a kereset tényállításai is kifejezetten cáfoltak (68. sorszámú

jegyzőkönyv 3. és 4. oldalai), és amely jelentősen csökkent a vallomásának bizonyító erejét. E tanú ugyan beszámolt maga is a konyhán dolgozó zárkatársaik korábbi ébresztéséről, azonban nyilvánvalóan csak a saját szempontjából tudott érdemi nyilatkozatot tenni azzal kapcsolatban, hogy arra minden esetben felébredtek és már nem is tudtak visszaaludni (68. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldala). B. L. tanú a vallomása szerint semmire sem emlékszik az alperesi fogva tartásával kapcsolatban (68. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldala). G. P. tanú pedig ugyancsak ellentmondásos vallomást tett, amikor előbb arról számolt be – bár nem szállították együtt a felperessel – hogy kaptak maszkot, majd erre nem emlékezett, amelyet pontosítva az általuk varrott maszk használatára nyilatkozott. Előadta azt is, hogy fél ötkor vagy négykor ébresztették őket, amelyet akként változtatott meg, hogy a konyhai dolgozók miatt háromkor keltek, a pokróccal kapcsolatban pedig nem volt probléma és a szállító járművön elhelyezett vödört sem használta senki. A felperes kérdéseire azonban előadta, hogy a konyhai dolgozók ébresztésekor felkapcsolták a lámpát, a felperes pokróca dohos volt, egyszer használatos maszk használatára pedig nem emlékszik. E tanú ugyanakkor az ellentmondásos vallomása mellett a tanúdíját illetően tényként megállapíthatóan tett valótlan tartalmú nyilatkozatot (86. sorszámú végzés), amelyek mellett a vallomásának nem tulajdonítható bizonyító erő. Mindezek miatt az állapítható meg, hogy a tanúk (már aki tett értékelhető vallomást) szubjektív módon, illetőleg alapvetően a saját fogva tartásuk szempontjából tettek vallomást.

[31] A fellebbezés iratellenes hivatkozásával szemben továbbá az elsőfokú ítélet nem azt rögzíti, hogy a személyiségi jogsérelem megsértése mellett többlettényállási elemet is igazolnia kellett volna a kereset teljesítéséhez, hanem – a Ptk. 2:51. §-ának (1) és 2:52. §-ának (2) bekezdéseiben foglaltaknak megfelelően – hogy önmagában valamely, a fogva tartásra vonatkozó szabály megsértése nem jelenti automatikusan valamely személyiségi jog megsértését is. A személyiség jogi per ugyanis nem a büntetés-végrehajtással kapcsolatos törvényességi felügyeleti eljárás, hanem annak eldöntésére szolgál, hogy valamely alperesi magatartás miatt valóban sérült-e a felperes keresetben megjelölt személyiségi joga, azaz a felperes szorul-e polgári jogi védelemre a személyiségi jogainak megsértése miatt (pl. Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.332/2021/7. számú ítélete).

[32] A fellebbezés egyes jogsértésekre vonatkozó állításait illetően pedig – szükségtelenül meg nem ismételve az elsőfokú ítélet helyes indokait és a fent rögzítetteket – a felperes még a maszkhasználatra vonatkozóan általa előadott tényeket sem bizonyította azzal, hogy maga sem tette vitássá a fellebbezésben, hogy ténylegesen nem is sérült az egészsége: azaz nem fertőződött meg a COVID-vírussal, amelynek hiányában az egészség megsértése [Ptk. 2:43. §-ának a) pontja] fel sem merülhet. A felperes továbbá a keresetet meg nem engedhető módon megváltoztatva utalt arra is a fellebbezésben, hogy a maszkot nem cserélték minden nap az alperesi fogva tartása során, amelyhez képest a kereset alapját kizárólag a 2020. május 18-i szállítása során történ maszkahasználat képezte, ezért ennek elbírálására a másodfokú eljárásban nem volt lehetőség [Pp. 373. §-ának (1) bekezdése].

[33] A felperes a pihenőidőt illetően is alaptalanul adta elő a fellebbezésben, hogy bizonyította a tényállításait, amelyen túlmenően nem is tette vitássá, ezért az ítéltábla a fellebbezés szabta korlátok mellett nem is bírálhatta felül, hogy a konyhai dolgozók és az egyes szállításai miatt szükségessé vált korábbi ébresztéshez/ esetleges ébredéshez számítva is mivel este 19 órától már a pihenőidejét töltötte, az alperes valójában biztosította a 8 óra pihenőidőt. Az ítéltábla ugyancsak szükségtelenül meg nem ismételve a már kifejtetteket rögzíti azt is, hogy a fogva tartási szabályok esetleges megsértése esetén a felperesnek a

személyiségi joga megsértéséhez azt is bizonyítania kellett volna, hogy számára a 7 óra pihenőidő nem volt elegendő, és a további 1 óra hiányában ténylegesen milyen, az esetleges kényelmetlenségein, kellemetlenségein, komfortérzetének csökkenésén vagy érdeksérelmén túlmutató, személyiségi jogsértést elérő hátránya származott.

[34] A szállítójárműben történő illemhely-használatot illetően a fellebbezés csak azt a ténymegállapítást teszi, hogy az ilyen gyakorlat a legsúlyosabb személyiségi jogi sérelem, azonban az elsőfokú ítélet ezzel összefüggő megállapításait (azaz, hogy a felperes ennek tényleges megtörténtét sem bizonyította) semmilyen módon nem tette vitássá, illetőleg cáfolta.

[35] Az egészségügyi problémáit illetően pedig annak az előre bocsájtása szükséges, hogy mivel a felperes csak a szállítás során történt maszkhasználat (150 000 Ft), a pihenőidő (1 500 000 + 450 000 Ft) és a rabszállítóban történő illemhelyhasználat miatt (180 000 Ft) kért összesen 2 280 000 Ft sérelemdíjat, az állított egészségügyi problémái miatt nem (keresetlevél 2. oldala, valamint annak pontosítása 26. sorszám alatt), a fellebbezésben azonban kizárólag a sérelemdíj vonatkozásában kérte megváltoztatni az elsőfokú ítéletet, az ezzel kapcsolatban a fellebbezésben előadottaknak nem volt perdöntő jelentősége. Az ítéltábla ettől függetlenül rögzíti, hogy miután az alperes becsatolta a felperesre vonatkozó egészségügyi dokumentációt (46. sorszámú irat), a felperes nemcsak szakértői bizonyítást nem indítványozott, valamint – a Pp. elsőfokú ítéletben helytállóan felhívott 275. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján – nem jelölte meg, hogy az egészségügyi dokumentáció mely része szolgál bizonyítékkul az általa előadottakra, de nem is hivatkozott arra, hogy ezen iratok az alperes valamely mulasztása miatt nem alkalmasak az állításainak bizonyítására, amelyet a másodfokú eljárásban a Pp. 373. §-ának (2) bekezdése alapján már nem tehetett meg.

[36] Az ítéltábla mindezek alapján helybenhagyta az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[37] Az alperes a másodfokú eljárásban is pernyertes lett, azonban nem számított fel másodfokú perköltséget, ezért arról nem kellett rendelkezni.

[38] Az állam a felperes költségmentessége miatt a Pp. 94. §-a (1) bekezdésének f) pontja, 101. §-ának (3) és 102. §-ának (6) bekezdései alapján viseli a fellebbezési illetéket a pártfogó ügyvéd díját a pervesztes felperes helyett.

Debrecen, 2026. január 22.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró